

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 761/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Janette Prétiovovou, Advokátska kancelária VIS LEGIS s. r. o., Panenská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 392/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 392/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že v napadnutom konaní bol sťažovateľ v postavení povinného účastníkom konania o vymoženie peňažnej sumy 354,01 € s príslušenstvom vykonávanej na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného Rozhodcovským súdom zriadeným pri Slovenskej hospodárskej komore, s. r. o., sp. zn. CP 20667/09 z 25. novembra 2009. Sťažovateľ mal 12. augusta 2015 podať na okresnom súde návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu jej neprípustnosti a 12. októbra 2015 aj návrh na odklad exekúcie. O týchto jeho návrhoch nebolo podľa sťažovateľa do podania sťažnosti ústavnému súdu rozhodnuté, čím malo dôjsť k porušeniu označených práv. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej poukazuje na celkovú dĺžku exekučného konania vedeného proti jeho osobe (6 rokov), ako aj vznik nepriaznivej finančnej situácie jeho rodiny zapríčinennej touto, podľa jeho názoru neoprávnene vedenou exekúciou. Zároveň odmieta právnu alebo faktickú zložitost' veci, alebo vplyv jeho správania na dĺžku rozhodovania okresného súdu o jeho návrhoch.

3. Sťažovateľ k svojmu návrhu na priznanie finančného zadost'učinenia uvádza okolnosti, pre ktoré sa dostal do „tzv. úverovej špirály, kedy splácal novým úverom úver predchádzajúci. Pre vysoké úroky, rôzne poplatky, zmluvné pokuty a iné sankcie sa však jeho dlh aj napriek veľkému množstvu už splatených finančných prostriedkov nezmenšoval, ale naopak, stále narastal. Z tohto dôvodu bola voči Sťažovateľovi začatá aj predmetná Exekúcia, ktorá je však podľa Sťažovateľa voči nemu vedená neoprávnene.“. Zároveň poukazuje na zdravotný stav svojej manželky, ktorý jej neumožňuje trvalejšie zapojenie do pracovného procesu, a tým aj na význam jeho príjmu zo zamestnania pre zabezpečenie životných potrieb jeho rodiny. Nadväzne na to uvádza, že situácia vzniknutá exekúciou je pre neho „neúnosná, stresujúca, každý deň musel a musí riešiť, ako užiť svoju rodinu, prepočítavať každý výdavok, báť sa o budúcnosť vlastných detí a manželky, a to aj napriek neprípustnosti vedenia tejto Exekúcie a skutočnosti, že vykonal všetky potrebné kroky k jej zastaveniu pred viac ako jedným rokom (!). Sťažovateľ je toho názoru, že takéto obdobie neistoty, obáv a frustrácie je neprimerané druhu a predmetu Exekúcie.

Sťažovateľ má za to, že priznanie primeraného zadost'učinenia popri deklarovaniu porušenia základného práva a slobody predstavuje v danom prípade účinnú a adekvátnu nápravu porušenia základného práva.“

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu vydať rozhodnutie, ktorým vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru *«bolo porušené „iným zásahom“, t. j. zbytočnými priet'ahmi Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní o vymoženie peňažnej pohľadávky, ktoré je v súčasnosti vedené na Okresnom súde Žiar nad Hronom, sp. zn. 9Er/392/2010»*, prikáže okresnému súdu, aby *„v konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/392/2010 konal bez zbytočných priet'ahov“*, a sťažovateľovi prizná finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €, ako aj úhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 364 €.

II.

5. V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, III. ÚS 263/03, III. ÚS 218/07).

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola... v primeranej lehote prejednaná... súdom.

11. Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

12. Ústavný súd zároveň poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhoviel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

13. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že podstatou sťažnostných námietok sťažovateľa, ktorý v namietanom exekučnom konaní vystupuje v postavení povinného, je podľa neho úplná nečinnosť okresného súdu v exekučnom konaní po doručení jeho návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, a to pri rozhodovaní okresného súdu o návrhu povinného na povolenie odkladu exekúcie doručeného 12. októbra 2015 a na zastavenie exekúcie doručeného 12. augusta 2015.

14. Ústavný súd dopytom na okresnom súde overujúc si stav exekučného konania zistil, že v exekučnej veci sťažovateľa vydal okresný súd 21. novembra 2016 uznesenie, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju, do právoplatnosti zastavenia exekúcie povolil odklad exekúcie a súdnemu exekútorovi priznal nárok na náhradu trov exekučného konania proti oprávnenému v rozsahu 100 %. Uvedené uznesenie okresný súd v súčasnom štádiu konania doručuje účastníkom predmetného konania.

15. Pokiaľ ide o možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ústavný súd vychádzajúc z uvedených okolností prípadu konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo označené exekučné konanie neprávoplatne zastavené, pričom o prípadnom odvolaní účastníkov konania proti označenému uzneseniu okresného súdu bude mať podľa § 34 Civilného sporového poriadku právomoc rozhodovať odvolací

súd. V danom prípade tak už sťažnosť vo svojej podstate nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu okresného súdu do označených práv sťažovateľa. Preto hoci sťažovateľom opísané skutočnosti indikujú možnosť porušenia označených práv okresným súdom v období od doručenia jeho návrhu na zastavenie exekúcie, t. j. od 12. augusta 2015, resp. od doručenia návrhu na odklad exekúcie, t. j. od 12. októbra 2015 do vydania uznesenia o zastavení exekúcie uznesením z 21. novembra 2016 (spolu v trvaní jedného roka a troch mesiacov), tieto prietahy v okolnostiach danej veci ústavný súd nehodnotí ako zbytočné prietahy takej intenzity, ktoré by dosahovali ústavný rozmer. Podľa názoru ústavného súdu ide len o ojedinelý prietah, pre ktorý ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nepovažuje za potrebné vyvodzovať záver o porušení označených práv.

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016